

תדרוך

חובה לראות

תל-אביב: שושנת קאהיר הסגולה, הרבה ולא כולם. אפוקליפסה עכשיו. הכבוד של פריצי.

ירושלים: הכבוד של פריצי, שושנת קאהיר הסגולה, דני רוז האיש מברודווי, העד.

חיפה: הכבוד של פריצי, קאוס, קולונל רדל.

תל-אביב

*** **שושנת קאהיר הסגולה** (שחף, מוצג גם בבניינייהאומה בירושלים): וודי אלן, כרומנטיקאמן ופילוסוף-פסיכולוג, משליך דמותו על מאיה פארו, כאשה בעלת חיים מרים, המוצאת מיפלט בקולנוע ובחלומות שהוא ממציא כתחליף למציאות.

*** **הרבה ולא כולם** (גת-תל-אביב): מריל סטריפ בתפקיד אשה בריטית שרעתה הולכת ומשתבשת עליה, אחרי שכל חייה אינה מצליחה לחזור אל רגע הכנות, הסיכון וסערת-הרגשות שליוו פגישה על רקע התנכחותה לשורות המחותרת הצרפתית במלחמת-העולם השנייה. דרך אשה זאת נמתחת ביקורת (המחזאי דיוויד הייר) על נפילת האימפריה הבריטית

כריסטופר לויז ב"בחזרה לעתיד"
בימים שבגרוש היה חור

הצביעות המלווה את מדיניותה. מישחק מבריק של ג'ון גילגור ויאן מק'קלן, אם מתחילים להתנבא בטוטר-אוסקר, הרי גילגור הוא מועמד רציני לתפקיד מישינ.

*** **הכבוד של פריצי** (לימור המחודש, מוצג גם באדיסון בירושלים): חג לשנינות השכל במישחק, דיאלוגים ווירטואוזיות קולנועית. האשף - ג'ון יוסטון בעזרת בתו אנג'ליקה, התנוו לאירישמי ג'ק ניקולסון ופצצת-מישחק הוליוודית נוספת, קתלין טרנר. פארווריה מבריקה של ויליאם הוקי בתפקיד הסנדק של מישפחת פריצי, שיחזרה בגילגור על האוסקר.

*** **גשר צר מאוד** (לב, ישראל): סרטו של נסים דייז על אייהסכירות שבדוריקום בשטחים הכבושים, כשפאניקה, פאנטיות ודעות קדומות מזהמות את האוויר מן הצד היהודי ומן הצד הערבי גם יחד.

*** **בחזרה לעתיד** (אורלי, ארצות-הברית): מצחיקון כריזמי חביב מייצורה של חברת סטיבן ספילברג על מכות-זמן, המחזירה את הגיבור לימים שבגרוש היה חור, אחד מסרטיההשנה של טיים וקרוב לוודאי שאחד הקופותנים הגדולים השנה בעולם.

שושנת סאראייבו

מסע-עסקים של אבא (פאר) תל-אביב יוגוסלביה: לגלות קירבת דם בין וודי אלן (51), האינטלקטואל היהודי ההימור כונדר מברוקלין, לבין אמיר קוסטוריצה (31), מוסלמי יוגוסלבי חניך הקולנוע הצ'כי (מורו היה אוטאקר ואורה) - זו תהיה הפלגה פראית למדי. אבל אילו הוחדר למוחותיהם גלאי מתוחכם, בוודאי היה מגלה ביניהם קירבה רוחנית.

הגיבורה של שושנת קאהיר הסגולה בורחת, מן המציאות העגומה לזרועות החלום. מאליק, הגיבור הקטן של קוסטוריצה, רוצה, רואה את המציאות. אבל ממשך להלך כסהרורי בתוך חלום, כשכל המבוגרים מעדיפים להשכיח את המציאות בענני הסליבוויץ'. הוא מרחף לו מעל עץ ושולח מבט מחייך מן הבד אל הקהל כמו אומר - אתם באמת חושבים שהאמתית לכל הסיפורים האלה על אבא בנסיעת-עסקים? אני יודע את האמת אבל מעדיף להביט בה בעיניים עצומות למחצה.

1949. סאראייבו, יוגוסלביה. טיטו מתנתק מסטאלין. העם במבוכה. הוא מתמצא יותר טוב בכדורגל מאשר בפוליטיקה או בכלכלה. ששתיהן צולעות. אבא של מאליק מולט הערה מיותרת ומשלם על כך ב.חינוך מחדש" רחוק מן הבית. ההלשנה - תרומתה של פילגשו המאוכזבת בשיתוף גיסו הפוליטרוק, אמא מספרת למאליק בן ה-6 שאבא נסע לעסקים. מאליק בעצמו מתבגר בתאוצה עם נסיון מקביל של

מאנילוביץ וקארנוביץ: חינוך מחדש לאבא

אהבה ראשונה לילדה יהודיה חולה, חשוכת-מרבא. גם את הפרידה ממנה הוא מקבל כסהרורי. קוסטוריצה מספר סיפור אנושי אבל המשל ברור - יוגוסלביה כולה היא חברה חולת-ירח, אך אנשיה נפלאים, הם אוהבים בלהט, מלשינים בלהט, בוגדים בלהט ומתפייסים בלהט. הם נבזיים ונבערים מדעת מזה, אך נוגעים ללב ונעלים מזה. כך נראה המין האנושי כשמתבוננים בו באהבה.

אשת חיל מי ימצא

סיפורה של מרי (רבי-חן, תל-אביב, ארצות-הברית): אין ספק, זוהי גירסה נוספת של אני אוקלי, אשת למידות למרות שסיסי ספייסיק לא נראית כמות. אבל כנראה שדווקא משום המראה השברירי של השחקנית הנחמדה הזאת אוהבים במאים שונים להפקיד בידיה בזה אחר זה תפקידים של נשים חזקות ובעלות רצון של ברזל (בתו של כורדי-פחם, הנחר) להראות שהכוה לא טמון בשרירים.

הפעם זהו סיפור אמיתי, וכמו במקרים רבים אחרים, אין זו ערובה לכך שהסרט ישכנע אותך כליל. במיקרה זה התוצאה סבירה אבל לא מלהיבה.

מרי, אשה שהיתה עלולה להגיע למעון של נשים מוכות בגלל בעלה, נוטלת את שלושת התינוקות שלה ואומרת - לא עוד! עם רצון של ברזל, ואמא נכה בכסא-גלגלים, היא מגדלת את ילדיה (אחד מהם עם פיסטוק חלבי המטייל בגופו ומאיים לחנוק את הילד ורק מרי יודעת מהו שהרופאים אינם יודעים). ככוחות-נפש אדירים, שאיש אינו יודע מהיכן היא מצליחה לשאוב, היא מסיימת את האוניברסיטה והופכת לקצינת-הסגרה במימשל של מדינת טנסי. האיש הנחשב כידיד (השחקן ג'ק דניאלס משושנת קאהיר), אומנם מקדם אותה עד היותה יור' וועדת-החנינה, מישרה רבת-השפעה, ואז מתגלה הידיד המדומה כאוייב. כשהוא מנסה לנצל את מרי בשדות

ספייסיק: הנאיביות האמריקאית חוגגת

המושל המסואב והמושחת והאינטרסים האישיים שלו בחנינת פושעים מסוכנים. היא מסרבת לדרישותיו המפורזות ועומדת למישפט בגין מעילה באמון. אבל הבימאי רוג'ר (באוט'י) דונאלדסון מעריץ את הקולנוע האמריקאי ואת האומה האמריקאית (הוא ניו-יורקני דווקא), ומוכיח שסוף הצדק לנצח. הלוואי היה חבר-המושבעים של טנסי מתנחל ביבשת אמריקה כולה.

השקרים הלבנים

לילות לבנים (דקל, תל-אביב, ארצות-הברית): הסרט הזה הוא למעשה שני סרטים - האחד, קצר, כ-15 דקות שאותו כדאי מאוד לראות. אם עורכי הסרט, האדונים מרדריק וויליאם סטיינקמפ, היו מחברים את כל קטעי המחול יחד אפשר היה ללכת הביתה לאחר מכן.

שכן דרישה בין הרגליים של רגורדי היינס, בתפקיד רקדן אמריקאי כוש שערך לרוסיה, למיכאל בארישניקוב, רקדן רוסי שערך לאמריקה (גם במציאות) משכנע הרבה יותר מן השיחות הפילוסופיות הנערכות ביניהם. זאת אחרי שבארישניקוב נאנס לנחות בסיביר כתוצאה מתקלה במטוסו.

מעל לכל עומד קטע הפתיחה של בארישניקוב, הרוקד את הנערה והמוות (מוסיקה: באך - כוריאוגרפיה: רולאן פטי) המדגים את כל האכזריות המופלאות הטמונות באמן זה. לא רק רקדן בחסד, הוא גם חיית-בימה בעלת נוכחות חזקה ביותר. חזות חיצונית מרשימה ופנים נמישים כמו הרגליים. כל השאר שייך למישרד-התעמולה של הנשיא רונלד רגן. אומנם, הבמאי טילור (קצין וגנטלמן) הקפוד מודיע בדפני הפירסום של הסרט על הנתונים הריאליים שהצטברו בפנטאגון על אודות מיספר החיילים האמריקאיים שערקו מקוריאה לסין ועל החיילים שערקו ממלחמת וייט-נאם. כנראה לרוסיה, אבל יש לכך סיבה עמוקה יותר מזו המוצגת

בארישניקוב: הגיע בטעות לסיביר

בסרט. זאת ועוד: לא כל הרוסים מטומטמים. מנוולים, סאדיסטים, שתיינים ונלעגים כמו הקארקטורה שמצייר כאן הבמאי ז'י' סקולימובסקי (ובוודאי גם מחסל בהנאה רבה כמה חשבוניות אישיים). עלילת הבריחה מברית-המועצות המופיעה בסרט, כמו הוכתבה על-ידי מנגנון הסברה של מימשל אנטי-קומוניסטי קיצוני, ג'יימס גולדמן (אריה בחורף) לא עבד מספיק קשה הפעם.